

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3471/2024
03.09.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Софија Јонкић, адвокат из ..., против туженог Електропривреда Србије, Јавно предузеће за производњу термоелектричне енергије Термоелектране Косово са потпуном одговорношћу, Обилић у кругу Термоелектране ТЕ Косово Б, чији је пуномоћник Кристина Милић, адвокат из ..., ради исплате јубиларне награде, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 851/24 од 17.05.2024. године, у седници већа одржаној 03.09.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 851/24 од 17.05.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 851/24 од 17.05.2024. године, преиначена је пресуда Основног суда у Нишу П1 2981/22 од 09.11.2023. године, тако што је усвојен тужбени захтев и тужени обавезан да тужиоцу исплати износ од 391.902,00 на име јубиларне награде за 35 година рада са законском затезном каматом од 01.12.2019. године до исплате, као и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 117.276,08 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и битне повреде одредаба парничног поступка.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...10/23), Врховни суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Није

учињена ни битна повреда из члана 374. став 1. ЗПП, јер другостепени суд у поступку одлучивања о жалби није погрешно применио одредбе овог закона, а што је било или могло бити од утицаја на доношење законите и правилне одлуке.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на неодређено време, на пословима шефа одељења за ... до 10.10.2020. године, када му је радни однос престао због навршених 65 година живота, односно стицања права на старосну пензију. Тужилац је најпре био у радном односу код туженог у периоду од 13.12.1983. године до 31.05.1989. године, након чега је засновао радни однос код другог послодавца, да би поново засновао радни однос код туженог 18.04.1990. године и био у радном односу све до одласка у старосну пензију. Тужилац се 14.06.2017. године обратио туженом са захтевом за исплату јубиларне награде за 30 година рада, истичићи да је захтев поднео и 23.09.2016. године, али да о истом није одлучено. Тужени је 13.10.2017. године обавестио тужиоца да је његов захтев неоснован, јер је тужилац код туженог у континуитету запослен од 18.01.1990. године и да ће право на јубиларну награду за 30 година рада остварити у 2020. години. У априлу 2020. године тужени је тужиоцу исплатио јубиларну награду за 30 година рада у износу од 319.995,00 динара. Тужилац сматра да је у 2019. години навршио 35 година укупног радног стажа код туженог и да му по том основу припада јубиларна награда.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да тужиоцу не припада право на исплату јубиларне награде за навршених 35 година рада, будући да је тужени право на јубиларну награду у 2020. године признавао запосленима рачунајући време непрекидног рада код туженог, те је тужиоцу исплаћена јубиларна награда за 30 година непрекидног рада.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев, налазећи да тужилац има право на исплату јубиларне награде за укупно време проведено код послодавца, и то за 35 година рада у складу са чланом 49. став 1. ПКУ. Тужилац је код тужене био у радном односу у периоду од 13.12.1983. године до 31.05.1989. године, као и у периоду од 18.04.1990. године до 10.10.2020. године, из чега произлази да је у 2019. години стекао право на јубиларну награду за 35 година рада, јер је у тој години навршио укупно 35 година проведених на раду код туженог.

Изложено правно становиште другостепеног суда и разлоге на којима је оно засновано прихвата и Врховни суд, због чега наводе ревизије туженог сматра неоснованим.

Одредбом члана 120. став 1. тачка 1. Закон о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05... 95/18), прописано је да општим актом, односно уговором о раду може да се утврди право на јубиларну награду и солидарну помоћ.

Одредбом члана 49. став 1. Посебног колективног уговора за Електропривреду Србије („Службени гласник РС“, бр. 25/15 ... 38/18), је прописано да запослени има право на јубиларну награду за укупно време проведено на раду код послодавца и то за 10 година у висини једне зараде, за 20 година у висини две зараде, за 30 година у висини три зараде, за 35 година у висини три и по зараде и за 40 година у висини четири зараде. У време проведено на раду код Послодавца урачунава се пун стаж

осигурања, односно укупан стаж осигурања са увећаним трајањем за запослене који раде на тим пословима (став 2.). Запослени стиче право на исплату јубиларне награде на дан испуњења услова из става 1. овог члана, а јубиларна награда се исплаћује до краја месеца у коме је запослени испунио услов за исплату јубиларне награде (став 7.).

У конкретном случају, тужилац је био у радном односу код туженог у периоду од 13.12.1983. године до 31.05.1989. године, након чега је засновао радни однос код другог послодавца, да би поново засновао радни однос код туженог 18.04.1990. године и био у радном односу на неодређено време до 10.10.2020. године, када му је радни однос престао због навршених 65 година живота, односно стицања права на старосну пензију. У априлу 2020. године тужени је тужиоцу исплатио јубиларну награду за 30 година рада у износу од 319.995,00 динара. Тужилац је у 2019. години навршио укупно 35 година проведених на раду код туженог, те је стекао право на јубиларну награду за 35 година рада, предвиђену чланом 49. став 1. Посебног колективног уговора за Електропривреду Србије, како је правилно закључио другостепени суд.

Неосновани су наводи ревизије да је услов за исплату јубиларне награде непрекидан рад код послодавца од 35 година, имајући у виду да је цитираном одредбом члана 49. Посебног колективног уговора за Електропривреду Србије изричито прописано да запослени има право на јубиларну награду за укупно време проведено на раду код послодавца, те да јасноћа норми не оставља простор другачијем тумачењу од изнетог, независно од чињенице да су други запослени код туженог у 2020. години остварили право на јубиларну награду рачунајући време непрекидног рада код туженог.

Такође, неосновано се ревизијом указује да се тужилац неосновано обогатио јер му је у априлу 2020. године исплаћена јубиларна награда за 30 година непрекидног рада код туженог, те да је исплата две јубиларне награде у истој години по два различита основа немогућа и да је другостепени суд морао да одлучи о истакнутом компензационом приговору туженог. Наиме, ПКУ туженог из 2015. године предвиђа право на јубиларну награду и за 30 година укупног рада код послодавца, а исто право је предвиђено и ранијим ПКУ туженог из 2006. године, који је предвиђао право запосленог на јубиларну награду за непрекидан рад код туженог за 10, 20 и 30 година радног стажа. Како је тужилац у сваком случају навршио 30 година рада код туженог (и непрекидног и укупног), исти испуњава услов за обе јубиларне награде, због чега су ови наводи ревизије без утицаја на правилност побијане пресуде. Пропуст другостепеног суда да одлучи о истакнутом компензационом приговору туженог не представља битну повреду одредаба парничног поступка у смислу члана 374. став 1. ЗПП, с обзиром да тај пропуст није од утицаја на доношење законите и правилне пресуде, при чему тужени, у смислу члана 356. став 1. ЗПП, у законом прописаном року није предложио да се изврши допуна пресуде у делу у ком није одлучено о истакнутом компензационом приговору.

Из наведених разлога, Врховни суд је, применом члана 414. става 1. ЗПП, одлучио као у првом ставу изреке.

Наводи одговора на ревизију нису били нужни за доношење одлуке о ревизији, па је одлука у ставу другом изреке донета на основу одредби члана 165. став 1. и 154. ЗПП.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић